

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **S., F.**, *zastúpený: JUDr. E. K., advokátom, G.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/9483-49793/2008/991050-r zo dňa 17. júla 2008, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Scud/1/2008-44 zo dňa 08. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Scud/1/2008-44 zo dňa 08. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/222/9483-49793/2008/991050-r zo dňa 17.07.2008, ako aj platobný výmer Daňového úradu Bratislava I. č. 600/270/57327/2008/Čav zo dňa 04.04.2008, ktorým správca dane určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty, ďalej len DPH, za prvý štvrt'rok 2007 vo výške 171 452,-- Sk, podľa ustanovenia § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších

predpisov, ďalej len zákon č. 511/1992 Zb., na základe pomôcok. Krajský súd zároveň vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobca neumožnil správcovi dane vykonať daňovú kontrolu, a preto bol správca dane v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. oprávnený zistiť základ dane a určiť daň v zmysle § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., t.j. podľa pomôcok. Žalovaný poukázal aj na to, že spoločnosť M. C., k.s., bola daňovým subjektom – žalobcom splnomocnená na daňové konanie, nie však na daňovú kontrolu. Z tohto dôvodu správca dane všetky písomnosti vo veci daňovej kontroly posielal poštou na adresu sídla žalobcu, čo je i podľa názoru žalovaného zákonné, keďže daňová kontrola nie je daňovým konaním.

Krajský súd v Košiciach v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že žalovaný, podobne ako aj správca dane, si nesprávne vyložili ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. ak určili daň podľa pomôcok a preto ich postup nebol v súlade so zákonom a zákonným ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., preto krajský súd podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane majúce za to, že v konaní oboch správnych orgánov boli vady, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd pre úplnosť ešte dodal, že aj keď v rozhodnutiach správnych orgánov sa zhodne uvádza, že daňová kontrola nie je daňovým konaním, tak toto tvrdenie nie je nijakým spôsobom odôvodňované, čo do právnej argumentácie. Rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane sa krajskému súdu javilo ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v uvedenom smere.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu zo dňa 22.09.2008 zamietnuť.

Argumentoval zhodne s dôvodmi svojho napadnutého rozhodnutia a zdôraznil, že spoločnosť M. C., k.s., bola žalobcom splnomocnená na daňové konanie, nie však na daňovú kontrolu. Z tohto dôvodu správca dane všetky písomnosti vo veci daňovej kontroly posielal poštou na adresu sídla daňového subjektu. Keďže sa žalobca v určenom termíne na začiatok kontroly ku správcovi dane nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, potrebné doklady nepredložil, správca dane pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok.

Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného zo dňa 04.06.2010 žiadal napadnutý rozsudok prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania. Argumentoval tým, že dňa 22.01.2007 udelil spoločnosti M. C., k. s., plnomocenstvo k zastupovaniu v zmysle § 9 zákona č. 511/1992 Zb. vo veciach týkajúcich sa daňového konania žalobcu ako splnomocniteľa, a to najmä vo veciach daní, poplatkov a odvodov na území Slovenskej republiky. Plnomocenstvo bolo

správcovi dane doručené dňa 15.02.2007 a na jeho základe splnomocnenec v mene žalobcu komunikoval so správcom dane, podával daňové priznania, hlásenia, písomnosti, plnil oznamovaciu povinnosť atď. a tieto písomnosti správca dane po dlhú dobu akceptoval. Ak sa správca dane domnieval, že udelené plnomocenstvo nemožno akceptovať pre podania, ktoré sa netýkajú daňového konania, mal upozorniť daňový subjekt, aby podľa jeho pokynu nedostatky v podaní odstránil, určiť mu lehotu a poučiť ho o následkoch spojených s ich neodstránením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c O.s.p. v spojení s § 212 O.s.p. a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk a dospel k záveru že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, pričom daňový subjekt mu musí poskytnúť potrebné informácie o obehu a uložení účtovných a iných dokladov, tieto na požiadanie predložiť, podať k nim ústne alebo písomné vysvetlenie. Daňovou kontrolou sa predovšetkým rozumie podrobné preskúmanie účtovných prípadov a všetkých dokladov potrebných na určenie daňovej povinnosti z hľadiska ich hodnovernosti, úplnosti a správnosti. Žalovaný ako aj prvostupňový orgán mal preto splnomocnenie udelené pre spoločnosť M. C., k.s. zo dňa 22.01.2007 posudzovať podľa ustanovenia § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správcu dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. zastupovanie daňového subjektu zástupcom nevylučuje, aby správca dane rokoval v nevyhnutných prípadoch s daňovým subjektom priamo alebo aby ho vyzval na vykonanie niektorých úkonov. Daňový subjekt je povinný výzve správcu dane vyhovieť. Správca dane musí o tomto konaní vyrozumieť zástupcu daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť *a daň sa neurčí ani podľa odseku 5*, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Odvolaací súd dospel k záveru, že neboli v tomto štádiu daňového konania splnené všetky zákonné podmienky, aby bol dorubený rozdiel dane podľa pomôcok. Ak bol správca dane toho názoru, že plnomocenstvo, ktoré udelil daňový subjekt spoločnosti M. C., k.s., nie je možné na účely daňovej kontroly akceptovať, mal ho vyzvať analogicky podľa § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. na odstránenie nedostatkov plnomocenstva, určiť mu na to primeranú lehotu a súčasne ho poučiť o následkoch spojených s ich neodstránením. Uvedený postup mal správca dane aplikovať aj s poukazom na obsah predmetného plnomocenstva založeného

v pripojenom administratívnom spise, z ktorého podľa názoru senátu odvolacieho súdu vyplýva skôr jeho všeobecnosť a to odkazom na § 9 zákona č. 511/1992 Zb. ako aj poukazujúc na jeho text: „... vo veciach daní, poplatkov a odvodov na území Slovenskej republiky...“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že správca dane pred tým, ako dorubil rozdiel dane podľa pomôcok, sa mal pokúsiť s daňovým subjektom o dohodu podľa § 29 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.

Až po vykonaní týchto úkonov mal správca dane pristúpiť k dorubeniu rozdielu dane podľa pomôcok.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Scud/1/2008-44 z dôvodu jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa §246c ods.1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi, priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v tomto konaní mal úspech. Žalobca súdu v lehote stanovenej v § 151 ods.1 veta druhá O.s.p. vyčíslenie trov odvolacieho konania nepredložil, súd preto postupoval podľa § 151 ods. 2 O.s.p.

Z obsahu súdneho spisu nezistil žiadne trovy odvolacieho konania, ktoré by s výnimkou trov právneho zastúpenia, bolo možné žalobcovi priznať na náhradu, preto súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalobcovi tak, ako ho vyhlásil dňa 08.10.2010 a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 08. októbra 2010

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD. , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková